

MUMMIES ALS MEST.

De tijd nadert, waarop men onder het *Marktnieuws* in de dagbladen het volgende of een daarop gelijkend bericht zal kunnen lezen:

»Londen 1 April. Aangevoerd zijn 10000 *katten*, 5000 *apen*, 2000 *ibissen*, 20 *nijlpaarden*, eene lading *ichneumons*; de markt traag, stemming kalm of iets dergelijks.»

Mocht iemand de zaak als eene misplaatste aardigheid beschouwen, hij zal later te verbaasder staan, wanneer hij verneemt, dat het bericht ernstig is bedoeld, en dat het door zijne kortheid alleen in zoo verre onjuist is, dat er geen levende dieren, maar alleen mummies worden bedoeld. .

De kunst gaat ver en de menschen zijn slim. Waar natuurlijke mest schaarsch is, maakt men uit de beenderen van paarden, schapen en runderen kunstmest of superphosphaat om aan den bodem de stoffen terug te geven, die het door de dieren als voedsel gebruikte gras bij zijn groei daaraan onttrok. Aruba levert phosphaat, Picardië levert knollen van calciumphosphaat, Egypte eindelijk levert, in zijne begraafplaatsen van oudsher of in zijne doodensteden, de mummyën van als heilig vereerde dieren en de negentiende eeuw ontziet zich niet hier de schennende hand aan te slaan.

Het is op gezag van niemand minder dan den beroemden egyptoloog MASPERO, dat dit bericht hier wordt medegedeeld. In *La Nature* van 5 April l.l. vermeldt hij, dat onlangs eene lading van 180.000 kattenmummyën te Londen is aangevoerd, dat industrieelen uit verschillende landen den grond van heilige plaatsen in Egypte doorwroeten om beenderen van heilige dieren te zoeken, dat eenige jaren geleden eene doodenstad van apen geledigd is om mest voor duitsche velden met beetwortelen te leveren. Voor wien heeft beetwortelsuiker nu nog een onvermengd zoeten smaak?

De onlangs in Londen aangevoerde mummyën schijnen dicht bij Beni-Hassan gevonden te zijn; zij waren zonder bepaalde orde opgestapeld in een hol, waar een fellah, die oudheden opsuffelde, ze vond. Op eenigen afstand bevond zich eene in de rots uitgehouwen kapel, die door de koningen der achttiende en negentiende eeuw v. C. toegewijd was aan eene zekere godin Pakhit, voorgesteld door een vrouwenlichaam met een kop van een kat of eene leeuw. De katten, waarvan de mummyën nu opgegraven en weggevoerd zijn, hebben daar stellig onder de bescherming van haar schutsgodin geleefd. Overal, waar eene kat of leeuw of een tijger als godin vereerd is, bevonden zich dergelijke begraafplaatsen. Vooralsnog is de meest beroemde hiervan de begraafplaats van Bubastis in den Delta; de katten werden hier gevonden deels enkel in banden gewikkeld, deels in kleine soms met helle kleuren versierde doodkisten, die den vorm van het dier hadden.

MASPERO eindigt zijne mededeeling met den wensch, dat ten minste eenige honderden van de fraaiste mummies voor den ondergang zullen worden bewaard, en dat de wetenschap er haar voordeel mede zal kunnen doen. Voor nasporingen naar de afstamming van onze huiskat kunnen zij hooge waarde hebben.

D. v. C.